

УСТАВНИ СУД
Немањина 26
11000 Београд

Доставља се преко Интернета (нпр. <http://www.istina-pravda-mir.info>) ради обавештености:
Држављани Републике Србије у њој и у иностранству
Средства јавног информисања

Предмет: *Уставна жалба на ЗАКЉУЧАК бр. IУз – 20/2013 од 22.04.2013. године Малог већа Уставног суда у саставу: Весна Илић Прелић, председник већа, и судије др Драган Стојановић и мр Томислав Стојковић*

На основу Устава Р. Србије (Члана 56, 1. става Члана 166, тачака 1. и 5. Члана 167, другог става Члана 168 и Члана 170) подноси се

УСТАВНА ЖАЛБА

на ЗАКЉУЧАК бр. IУз – 20/2013 од 22.04.2013. године Малог већа Уставног суда у саставу: Весна Илић Прелић, председник већа, и судије др Драган Стојановић и мр Томислав Стојковић.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I. Надлежност Уставног суда

Први став Члана 166 Устава Републике Србије јасно обавезује Уставни суд, и даје му пуно уставно право, да штити уставност и законитост и људска и мањинска права и слободе. Члан 167 Устава детаљно и јасно утврђује питања о којима је Уставни суд обавезан да одлучује. Тачке 1 и 5 Члана 167 Устава утврђују надлежност Уставног суда да одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом.

3. став Члана 168 Устава даје право сваком држављанину Р. Србије да предложи Уставном суду да оцени уставност закона или другог општег акта. Резолуција Народне скупштине јесте општи акт.

Уставном суду је 18.01.2013. године био поднет „Предлог да Уставни суд, ради заштите уставности, људских и мањинских права и слободе, оцени уставност Резолуције Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији» (у даљем тексту: Предлог).

Мало веће Уставног суда, у саставу: Весна Илић Прелић, председник већа, и судије др Драган Стојановић и мр Томислав Стојковић, је усвојило ЗАКЉУЧАК бр. IУз – 20/2013 од 22.04.2013. године да се одбацује та иницијатива за оцену уставности Резолуције Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији («Службени гласник РС», број 4/13).

УСТАВНИ СУД

Немањина 26
11000 Београд

Доставља се преко Интернета (нпр. <http://www.istina-pravda-mir.info>) ради обавештености:

Држављани Републике Србије у њој и у иностранству
Средства јавног информисања

Предмет: *Уставна жалба на ЗАКЉУЧАК бр. IУз – 20/2013 од 22.04.2013. године Малог већа Уставног суда у саставу: Весна Илић Прелић, председник већа, и судије др Драган Стојановић и мр Томислав Стојковић*

На основу Устава Р. Србије (Члана 56, 1. става Члана 166, тачака 1. и 5. Члана 167, другог става Члана 168 и Члана 170) подноси се

УСТАВНА ЖАЛБА

на ЗАКЉУЧАК бр. IУз – 20/2013 од 22.04.2013. године Малог већа Уставног суда у саставу: Весна Илић Прелић, председник већа, и судије др Драган Стојановић и мр Томислав Стојковић.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ**I. Надлежност Уставног суда**

Први став Члана 166 Устава Републике Србије јасно обавезује Уставни суд, и даје му пуно уставно право, да штити уставност и законитост и људска и мањинска права и слободе. Члан 167 Устава детаљно и јасно утврђује питања о којима је Уставни суд обавезан да одлучује. Тачке 1 и 5 Члана 167 Устава утврђују надлежност Уставног суда да одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом.

3. став Члана 168 Устава даје право сваком држављанину Р. Србије да предложи Уставном суду да оцени уставност закона или другог општег акта. Резолуција Народне скупштине јесте општи акт.

Уставном суду је 18.01.2013. године био поднет „Предлог да Уставни суд, ради заштите уставности, људских и мањинских права и слободе, оцени уставност Резолуције Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији» (у даљем тексту: Предлог).

Мало веће Уставног суда, у саставу: Весна Илић Прелић, председник већа, и судије др Драган Стојановић и мр Томислав Стојковић, је усвојило ЗАКЉУЧАК бр. IУз – 20/2013 од 22.04.2013. године да се одбацује та иницијатива за оцену уставности Резолуције Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији («Службени гласник РС», број 4/13).

На тај ЗАКЉУЧАК Уставног суда се подноси ова Уставна жалба јер су њиме повређена и ускраћена људска права и слободе зајемчене Уставом.

Уставни суд је обавезан и меродаван према Члану 170 Устава да размотри ову Уставну жалбу, и да одлучи њој (Члан 166, тачке 1 и 5 Члана 167 и 2. и 3. став Члана 194 Устава).

II. Предлогом је замољен Уставни суд да заштити Устав, уставни поредак и Р. Србију као државу ради заштите људских права и слобода њених држављана на њеној територији

У поднетом Предлогу су изложени докази за следеће:

- Шиптарски режим у Приштини, КФОР и ЕУЛЕКС делују супротно међународним документима која је Р. Србија потпуно испоштовала. Резолуција Народне скупштине (у даљем тексту: **Резолуција**) прихвата тај режим за легитиман упркос томе што је он тероризмом дошао на власт и што он одузима људска права и уништава слободу Србима и свим осталим држављанима Републике Србије који су јој лојални на њеној територији.
- Шиптарски режим у Приштини, КФОР и ЕУЛЕКС делују супротно Уставу Р. Србије. Резолуција Народне скупштине прихвата тај режим за легитиман упркос томе што је он нелегитимно насилнички дошао на власт и што он одузима људска права и уништава слободу Србима и свим осталим држављанима Р. Србије који су јој лојални на њеној територији.
- Неуставност и контрадикторност основних поставки Резолуције на штету људских права и слобода народа на Косову и Метохији.
- Неуставност ставова из 1. Члана Резолуције на штету људских права и слобода народа на Косову и Метохији. Резолуцијом се избегавају уставне обавезе Републике Србије да по Уставу штити људска права и слободе свих својих држављана.
- Неуставност осталих делова Резолуције помаже кршењу људских права и слобода народа на Косову и Метохији.
- Неважност Резолуције у целини због њеног кршења Устава, озакоњавања шиптарског тероризма који обезвређује људска права и одузима слободу Србима и свим осталим држављанима Р. Србије који су јој лојални.
- Резолуцијом се не поштују Устав, демократија, слободе и сувереност држављана.
- Резолуција се само формално реторички, вербално, уопштено позива на Устав Р. Србије и обавезује преговараче на поштовање њеног Устава, док суштински делује противуставно.
- Резолуција нема ни снагу ни важност коју има Устав.
- Сам Устав јасно одређује обавезе власти, те и преговарача у име Р. Србије.
- Власт до сада није успела, или није хтела, да извршава и спроводи у дело одредбе Устава Р. Србије, није користила права и није испуњавала обавезе које јој дају Устав Р. Србије, Резолуција 1244 УН и Повеља УН у заштити права и слободе народа и Р. Србије. То истовремено скрива суштину Резолуције.

Суштина Резолуције:

- да се Резолуцијом утврђује признавање противуставно створених привремених институција (ПИС) за законито основане самоуправне институције, чиме се признаје терористички противуставно успостављени режим и власт у Приштини и даје им се статус законитости, што повезано с њиховом противуставном одлуком о отимању Косова и Метохије од Р. Србије и његовом противуставном проглашавању за самосталну шиптарску државу суштински значи и њено признавање за закониту,
- да се Резолуцијом обавезу сви држављани Р. Србије да то поштују,
- да се намеће обавеза да се прихвати писмо с приложеном документацијом претходног председника Републике и претходног председника Владе Европској Унији као меродавна уставна и законита пуноважна пријава Р. Србије за учлањење у ЕУ под досадашњим условима ЕУ и с досадашњим односом већине чланова ЕУ према Србском народу и Р. Србији, и то без референдумске одлуке држављана Р. Србије за такаву пријаву, што се тражи упркос Устава Р, Србије (Чланова 1 и 2, и 6. става Члана 203 Устава Р. Србије), чиме се обезвређују људска права и слободе држављана Републике Србије,

значи да се обезвређују права и прихвата укидање слобода Србима и свим осталим држављанима Републике Србије који су јој лојални.

- Суштина Резолуције је потпуно противуставна и супротна темељима Р. Србије (Преамбули, Члановима 1- 3, 5, 8, 17, 18, 21, 23 - 27, 39, 40, 43, 49, 52, 58- 60, 62, 63, 82, 86, 89, 97 Устава Р. Србије), што је доказано у Предлогу.
- Резолуција омогућава да председник Републике, Влада и Народна скупштина не извршавају следеће уставне и законске обавезе и обавезе из Резолуције УН 1244:
 1. да се васпостави уставни суверенитет Републике Србије на Косову и Метохији,
 2. да поштује и да обезбеди да је Косово и Метохија у суштини демилитаризована област Републике Србије,
 3. да буду распуштене све неуставно и незаконито створене, без сагласности Р. Србије, шиптарске оружане (војне и полицијске) формације на територији Р. Србије – на Косову и Метохији,
 4. да се свим прогнаним лицима и породицама осигура безбедан и слободан повратак у своје домове и безбедан живот на Косову и Метохији,
 5. да се свим држављанима Р. Србије обезбеди слободно кретање на Косову и Метохији,
 6. да се обезбеди слободан развој предузетништва на целој територији Косова и Метохије и слободан промет робе између Косова и Метохије и осталих делова Р. Србије без икаквих царинских и других граница или сличних линија и пунктова,
 7. да се омогући одговарајућим органима власти Р. Србије да обезбеде чување њене државне границе према Албанији, Македонији и Црној Гори са стране Косова и Метохије,

8. да се омогући одговарајућим органима власти Р. Србије да обезбеде чување њених духовних, културних и материјалних националних и државних вредности и имовине на Косову и Метохији,
9. да се сва страна лица, која су ушла у Р. Србију - на Косово и Метохију- и остала у Р. Србији без одобрења Републике Србије, врате у државе чији су држављани,
10. да се, под јурисдикцијом Р. Србије и уз надзор и контролу УН, распишу и поштено одрже за све држављане Р. Србије с Косова и Метохије слободни и равноправни избори за органе аутономне покрајине Косово и Метохија и за органе локалних самоуправа,
11. да после конституисања тих органа они изнесу држављанима Р. Србије предлог Статута аутономне покрајине Косово и Метохија и да после (нпр. двомесечне) јавне дискусије, предложе Народној скупштини Статут аутономне покрајине Косово и Метохија у складу с Уставом Р. Србије, Резолуцијом 1244 УН и Повељом УН,
12. да Република Србија објави да је постојбина Србског народа, србске државности и србске духовности – Косово и Метохија, опет (после петовековне османлијске окупације и четворогодишње нацистичке хитлеровски подржане шиптарске окупације) под новом окупацијом - под терористичком шиптарском окупацијом подржаном од НАТОа (КФОРа) и ЕУЛЕКСа, и да то Република Србија не прихвата већ да има задатак да се та окупација прекине,
13. да се у окупираном Косову и Метохији заустави да сви држављани Републике Србије који су лојални њој буду и даље потлачени, подвргнути ужасном терору, да се спречи да им се и даље одузимају основна људска права, да им се и даље уништава људско достојанство, да се заустави настављање губљења личне и породичне безбедности становања, кретања и живљења, да се искорени да су им животи стално под претњом нестајања или одвођења у ропство ради узимања живима органе за продају, да им се поврате сва права и слободе гарантована Уставом, Резолуцијом УН 1244 и Повељом УН,
14. да Република Србија, као језгро србске државности и држава Србског народа, утврди и објави да је основни њен задатак воспостављање безбедности и слободе Србског народа и свих с њим у пријатељству живећих националних мањина у Србији, воспостављање самосталности и независности србске државе на целој њеној територији, почевши од Косова и Метохије, заштита и очување србских националних духовних, културних, и материјалних вредности, природних извора и богатства.

III. Образложење Закључка Малог већа Уставног суда не поштује Устав

Образложење Закључка Малог већа Уставног суда почиње утврђивањем да су Уставном суду поднете две иницијативе за оцену уставности наведене Резолуције, а без навођења имена предлагача, од којих је један подносилац ове Уставне жалбе (и њему није познат други предлагач).

У следећем пасусу тог Закључка се утврђује да су Резолуцијом Народне скупштине утврђена основна начела за разговоре са представницима привремених институција (ПИС) у Приштини. Тиме Мало веће Уставног суда прећутно противуставно прихвата:

1. да су привремене институције (ПИС) у Приштини законито и уставно успостављене и да су легитимне институције држављана Републике Србије с Косова и Метохије, и

2. да је за разговоре меродавна Резолуција Народне скупштине, а не Устав Републике Србије, чиме Мало веће Уставног суда прећутно прихвата извршени државни удар учињен таквим стављањем Устава ван снаге.

У трећем делу свог Образложења Мало веће Уставног суда утврђује да је Резолуција по својој природи „политичко-правни акт којим се исказују гледишта и утврђују ставови и најчешће садржи оцене о одређеним проблемима или стању и смернице шта и како учинити да се отклоне или реше проблеми или стања на које се односе у њој исказане оцене. У том смислу резолуција није акт правне природе, а ставови и опредељења у њој претпостављају доношење других правних аката. Дакле, по својој суштини, Резолуција представља форму у којој Народна скупштина доноси политичку одлуку, за чије спровођење је касније у одређеним случајевима потребно донети одговарајуће прописе и друге правне акте, од стране надлежних органа.“

Упркос томе што Мало веће Уставног суда утврђује да ће Резолуција (а не Устав) бити основа за доношење других правних аката, што се њоме дају смернице за решавање проблема, оно одбија да Уставни суд провери уставност Резолуције. Тиме се омогућава да Власт настави своје противуставно деловање с даљим продубљивањем шиптарски терористичког обезвређивања људских права и одузимања слобода Србима и свим осталим држављанима Р. Србије који су јој лојални.

Мало веће Уставног суда занемарује чињеницу да у тачки 6 Резолуције пише:

„Ова Резолуција и њоме утврђени правац, смернице и циљеви државне политике обавезујући су за све државне органе и организације и могу бити измењени једино новом резолуцијом Народне скупштине Републике Србије.“

Тиме се Резолуција поставља изнад Устава. Овиме и њеном противуставношћу је њоме Власт извршила државни удар. То је супротно 1., 2. и 3. Члану Устава као и 2. и 3. ставу Члана 194 Устава. Мало веће прихвата Резолуцију без разматрања њене уставности и тиме саучествује прећутно у државном удару који је извела Власт: председник Републике, Влада и већина народних посланика. Уставни суд је обавезан да штити уставност и законитост и људска и мањинска права и слободе према Члану 166 Устава и да контролише рад Власти (4. Члан Устава) и да обезбеди да се Власт повинује Уставу (3. Члан Устава). Мало веће Уставног суда је одбило да то учини оцењујући, у последњем делу свог образложења, да Резолуција „по својој правној природи нема карактер општег правног акта у смислу одредаба члана 167. Устава“ упркос томе што у тачки 1 и тачки 5 Члана 167 Устава пише:

„Уставни суд одлучује о:

1. Сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима,“

„5. сагласности општих аката организација којима су поверена јавна овлашћења, политичких странака, синдиката, удружења грађана и колективних уговора са Уставом и законом.“

Резолуција Народне скупштине јесте општи акт и према напред цитираној њеној тачки 6 је она обавезујућа (упркос њеној противуставности што је доказано у Предлогу). Народна скупштина јесте организација којој су поверена јавна овлашћења (1. став Члана 2, 2. став Члана 4, и Члан 98 Устава). Следи да је Резолуција Народне скупштине општи акт за чију оцену уставности је надлежан

Уставни суд. Према 2. ставу Члана 3 Устава Власт је обавезна да се повинује Уставу и закону. Према 2. и 3. ставу Члана 4 Устава Уставни суд је обавезан да контролише Власт, што с претходним, као и с Чланом 1 Устава и с 1. ставом Члана 166 Устава, значи да је Уставни суд обавезан да обезбеди да се Власт повинује Уставу. Закључак Малог већа Уставног суда значи да се одбија да Уставни суд изврши ове своје уставне обавезе.

IV. Мало веће Уставног суда не поштује људска права и слободе држављана Републике Србије на њеној територији

Својим одбијањем да Уставни суд покрене поступак за оцену уставности Резолуције Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији («Службени гласник РС», број 4/13) Мало веће Уставног суда омогућава да шиптарски терористи наставе даље тлачење Срба и свих осталих држављана Републике Србије њој лојалних на територији Косова и Метохије и да се то озакони, а тиме да се озакони уништавање слободе и људских права тих држављана Р. Србије, да се озакони терористима и поробљивачима право да држављанима Р. Србије одузму потпуно достојанство, право на слободно и безбедно кретање, становање, школовање деце и на живљење уопште.

Ако би Уставни суд прихватио такав став свог Малог Већа, онда би то значило да већина судија, или све судије, Уставног суда не извршавају своје основне обавезе одређене 2. и 3. ставом Члана 4 Устава и 1. ставом Члана 166, као и Преамбулом и Чланом 1 Устава.

V. Закључак

Показано је да је Закључак Малог већа неуставан и да Уставни суд треба да га поништи и да прихвати поднети «Предлог да Уставни суд, ради заштите уставности, људских и мањинских права и слободе, оцени уставност Резолуције Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији».

Уставни суд има частан задатак, право и обавезу, да праведном одлуком заштити људска права и слободе држављана Р. Србије, да заштити и саму државу Р. Србију. Ово поновно обраћање, сада у облику Уставне жалбе, исказује наду потписника да ће Уставни суд тај свој задатак да изврши праведно у складу с Уставом који исказује слободно опредељење држављана Републике Србије.

С поштовањем,

Београд, 9. мај, 2013. године:
67. годишњица победе над нацизмом.

Др. Љубомир Т. ГРУЈИЋ,
ЈМБГ 2910939710225
Цона Кенедија 31/15
11070 Београд